

9.2.2001

במלאת 20 שנה למותה של גברת בגיינסקי

אמם של מרים תמנה, אסתר אילת ואחים בגיינסקי -
דברים שכתבה כלתה בלה, וקראה באזכרה

אמא, אומה, יקרה ואהובה,

כמידי שנה באנו, אוהביך, לפקוד את מקום מנוחתך.

20 שנה חלפו ויאיר, הנין הקטן שלך, שכל כך אהבת לספר לו סיפורים, גדל, סיים צבא. המשפחה כולה גדלה, נכדים ונינים התחתנו, נולדו נינים ובני נינים וכולנו זוכרים ומזכירים אותך ואת האמירות שלך: לאס אין אן רו, נו אלזו, הללויה, קלטה פיסלה ועוד... כל שנה, ביום הזיכרון ובמשך כל ימות השנה את אתנו, וכל אחד בדרכו שלו, זוכר ואוהב.

אבל היום אמא, היום אני רוצה לספר לך קצת עלינו. על אחים שמתמודד עם מחלה ממארת, ובאותה העת בתיה מתחתנת. בין ניתוח, כאב, חרדה ותקוה, טל - הנכד הראשון שלנו - מצטרף למשפחה, ואחריו מצטרף - מתן הקטן - והשמחה רבה.

כן אמא, שנתיים קשות, אבל גם שעות טובות ומרגשות.

ועוד אספר לך, כי בין אותן שעות של כאב ושמחה, אחים מקבל החלטה: לנסוע לטרוזינסטדט, כאיש עדות, במשלחת בני נוער של משרד החינוך.

אחים קרא למסע: בדרך לגהנום וחזרה. ובדרך הזאת הייתי איתו ולצידו. ושם על אדמת טרוזין שמעתי וראיתי את אחים מספר לבני הנוער על יואכים. על הילד הבלונדיני עם העיניים הכחולות, הילד שמחפש את הבית, את גן הירק, את הנהר. הילד שמחפש את אחיו, את ארנו, ולא מוצא אבל מוצא את אבא ברשימת הנרצחים במחנה הריכוז זקסנהאוזן. שם במקום הארור ליד קיר המוות, מדליק נר זכרון לאהובים, אומר קדיש ואל מלא רחמים.

גם אותך, אמא, ראיתי עם שני ילדים קטנים ליד מסילת הרכבת בטרזין. עולים לרכבת נוסעים - שלוקחת אתכם לחופש, לחיים חדשים.

אמא, מהיכן לקחת את הכוחות הפיזיים והנפשיים, לשרוד את התופת הנוראה הזאת ולגונן על שני ילדים קטנים. מהיכן שאבת כוחות להשאיר את הכאב מאחור ולהביט קדימה ולראות רק אור. מהיכן שאבת כוחות להתמודד עם ארץ חדשה, שפה זרה, ללכד סביבך את המשפחה ולהעניק לכולנו עוצמה, אהבה ותמיכה.

והיום - 9.2.2001 יום הולדתך ו-20 שנה לפטירתך נפגשנו להעלות את זכרך.

אנו זוכרים: אמא - אוהבת, תומכת, חזקה, אמיצה הוולטית וגאה.
אומה - רכה, אוהבת ועוזרת, מספרת סיפורים ודואגת לנינים, לנכדים וילידים.

כל אחד מאתנו, בדרכו שלו
זוכר ואוהב אותך.

בלה